

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1900.

VIII. tečaj.

Srebrn je golk, a zlat je — molk!

Mala blebetavka kar ne more molčati! Takó so se večkrat jezili mati o Liziki. In res je bila mala Lizika prava pravcata klepetulja! Če je kdo posetil njene stariše, če je njen mali bratec dobil „brezovega olja“, če so njeni sestre kupili novo krilo, če so mati po nesreči ubili skledo v kuhinji: — to vse je morala Lizika takoj izblekniti. Takoj so morali zvedeti o tem vsi, ki so prišli z njo v dotiko. Stariši so jo večkrat kaznovali zaradi njene blebetavosti. Mati so ji bili nekoč celó z ruto zamašili usta, da je bilo veliko smeha v hiši. Vkljub vsemu temu se Lizika ni poboljšala. Če so ji mati zapretili, da ji novič zamašijo usta, se je Lizika še smejala rekoč: „E, kajpada! Še takega „obliža“ mi treba v usta!“ O, da Lizika ni imela te grde navade, koliko žalosti bi bila odvrnila od dobrih starišev!

Lizikin oče je bil posestnik. Nekoč je bil izkupil precej denarja, ter ga shranil v novo pisalno mizo.